

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 124.

39te Møde.

Tirsdagen den 26de Marts.

(Fortf.)

Uusgaard (fortsat): En lignende Plan med Hensyn til at fremme Selveien- dom har ogsaa allerede været antydet af Landboecommissionen, i dens Betænkning, med Hensyn til Fæstegodsets Overgang til Selveiendom; der findes nemlig følgende Passus, som eenstemmigt er antagen af alle dens Medlemmer: „Endvidere maae vi yttre, som vor Anskuelse, at der ved den nye Lov burde tilstaaes Besidderne af Lehn og Stamhuse og andre Fideicommissgodser Ret til, lige med Giere, og uden at en paafølgende Sanction af vedkommende Autoritet skulde udfordres; at tage Bestemmelser om Fæstegodsets Afhændelse, saavel ved frivillig Overeenskomst som ved Auction, saaledes at det ikkun forbeholdes vedkommende Autoritet at afgjøre, hvorledes der skal forholdes med de ved Salget indkomne Capitaler, idet vi troe, at en saadan Bestemmelse vil være nødvendig, hvis frivillige Overeenskomster paa deslige Godser skulle kunne ventes at ville have Fremgang“. Det er nu i Genhold dertil, at vi have indbragt dette Forslag, som vi have anseet for passende, og som skulde sigte til at opnaae det, som der udtales. Vi have imidlertid ikke overseet de Betænkningeheder, som kunne være forbundne dermed, nemlig ved, at paa denne Maade Besidderne af Lehn, Stamhuse, Fideicommisser kunne, naar det er deres Hensigt, tilvende sig en ikke ringe Deel af disse Eiendommers Substant; men vi have paa den anden Side troet, at det dog ikke vilde kunne skee, uden at de begif, hvad man reent ud kunde kalde Bedrageri, og vi have troet, at man i denne Henseende tildeels kunde stole paa, at det ikke vilde blive Tilfældet. De Tilfælde, hvor det hyppigst skulde indtræffe, vilde være de, hvor Fideicom-

misserne ved de nuværende Besidderes Død gif over til en ganske anden Green af Familien, og hvor man da kunde troe, at Vedkommende mere vilde sørge for sig selv end for en anden Person, som han ikke stod i noget som helst Forhold til. Men her forudsættes 2 Momenter, nemlig baade at Lehnet, Stamhuset og Fideicommisset skulde gaae over i en Andens Besiddelse, og at Vedkommende skulde være en saadan Mand, der vilde tillade sig at gjøre noget Saadant; og at begge disse 2 Dele skulde være forenede, vilde dog være et sjældent Tilfælde. Derhos have vi ogsaa troet, at selv om en Control i sliq Henseende bliver bestemt, kunde Vedkommende dog illudere Loven. Endelig har man søgt at give vedkommende Ministerium en Control dermed, idet man har foreslaaet, at Vedkommende skulde indberette til Ministeriet hver enkelt Afhændelse. Thi derved troe vi, Justitsministeriet vil kunne opdage, hvor sliqe Ulemper fandt Sted, og idetmindste søge at afhjælpe dem. Imidlertid ville vi aldeles ikke nægte, at der kunde være Meget, der talte for, at man kunde faae nogen yderligere Control med Salget, og vi ville derfor være redebonne til for vort Vedkommende at imødekomme de Forslag, som i den Henseende maatte kunne gjøres, naar der derved kun ikke fremkom saadanne Betingelser, som vilde tilintetgjøre den Hensigt, hvori vort Lovforslag er stillet. Det er med disse Bemærkninger, jeg skal tillade mig at anbefale denne Sag til Thingets næste Ovreveielse og henstille, hvorvidt Thinget maatte beslutte at nedsætte en Comitee i denne Henseende. Jeg skal blot endnu tillade mig at bemærke, at der i Forslaget til § 3 er indløbet en Trykfeil, idet der staaer „som det er bifaldet for Umyndiges Midler“, det skal være „som det er befalet for Umyndiges Midler“. Hvad nu Comiteerne angaaer, skal jeg, uden at foregribe det ærede Things Mening i saa Henseende, blot yttre som min Me-